

Đăng Cơ Sinh Tử

Contents

Đăng Cơ Sinh Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13

Đăng Cơ Sinh Tử

Giới thiệu

Editor: RaphThế loại: đoản thiên, thuần sinh, để thụ. (Ghi chú: “Thuần sinh” tức là truyện không có nội dung gì cụ thể)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-co-sinh-tu>

1. Chương 1

Mộ Dung Dật Thần khẽ tựa mình, cau mày, ngủ không yên giấc. Hạ Tề ngồi bên giường nhẹ nhàng quạt cho hắn.

Tựa như được báo thức, giờ mẹo vừa đến, Mộ Dung Dật Thần liền đúng giờ tỉnh lại, “Giờ mẹo tới rồi sao?” (5 – 7 giờ sáng)

“Bẩm hoàng thượng, giờ mẹo vừa qua, sắc trời còn sớm, hoàng thượng ngủ tiếp nửa canh giờ nữa đi ạ.” Hạ Tề nhìn vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt Mộ Dung Dật Thần, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Không được, đỡ trầm đứng lên.”

Hạ Tề lên tiếng trả lời, xốc chăn lên, lộ ra phần bụng cao ngất như một ngọn núi nhỏ trước mặt Mộ Dung Dật Thần, đỡ hắn nghiêng thân, sau đó đỡ hắn chậm rãi ngồi xuống.

Vừa ngồi, Mộ Dung Dật Thần liền thấy bụng nặng trĩu, đau đớn quen thuộc xuất hiện, phần sau thắt lưng nhức mỏi không chịu nổi, đành một tay chống thắt lưng, một tay đỡ bụng, không nói năng gì.

Hạ Tề thấy hoàng đế khó chịu, cũng không dám lộn xộn, chỉ nhẹ nhàng giúp hắn xoa bóp sau thắt lưng. Từ giờ Hợi (9 đến 11 giờ đêm) đêm qua thì hoàng đế bắt đầu có dấu hiệu đau bụng sinh, mặc dù không kịch liệt nhưng lại cực kỳ dày vò người ta, hoàng đế hoài song thai, bụng lớn hơn người thường rất nhiều, phần eo chịu sức nặng lớn, đau bụng còn chưa bằng đau thắt lưng, vậy nên đêm qua dù hắn ngồi hay nằm đều không được an ổn, trần trọc đến nửa đêm mới ngủ.

Một lúc sau, Mộ Dung Thần Dật mới có thả lỏng lông mày, nhẹ giọng phân phó: “Giúp trầm tắm rửa, gọi Giang thái y tới.”

Hạ Tề sai người gọi Giang thái y, rồi trở về giúp Mộ Dung Dật Thần, đỡ chiếc bụng nặng nề, hần từng tước tiến vào bể nước, nước ôn tuyền nhẹ nhàng vỗ về thân thể Mộ Dung, giảm bớt khó chịu trong cơ thể, cả người hần đều thả lỏng, bình ổn hơi thở, hai mắt khép lại, tựa như đang ngủ.

Hạ Tề thấy hoàng đế hiếm khi được thư giãn như vậy, không đành lòng quấy rối, liền lẳng lặng đốt hương.

Không lâu sau, Giang thái y nhẹ nhàng đi vào, Hạ Tề lập tức làm thủ thế chớ lên tiếng, lặng lẽ kéo Giang thái y sang một bên, “Hoàng Thượng khó có dịp an tĩnh, có thể chờ một lát nữa mới thượng được được không?”

Giang thái y còn chưa trả lời, liền thấy Mộ Dung Dật Thần hỏi, “Giang thái y tới đó sao?”

Hạ Tề cùng Giang thái y vội vã tiến tới, Giang thái y hồi bẩm, “Bệ hạ, tới giờ thượng được rồi.”

Mộ Dung Dật Thần ừ một tiếng, dưới sự trợ giúp của Hạ Tề cùng Giang thái y, hần lật mình hơi nghiêng nửa người trên.

Giang thái y chuẩn xác tìm được huyết khẩu của Mộ Dung Dật Thần dưới làn nước, nhét một ngón tay vào trước, kéo hai ngón tay đẩy được bồng (thuốc có dạng sỏi) vào. Mộ Dung Dật Thần theo bản năng hơi lui mình né tránh, sau đó cố gắng thả lỏng để thích ứng với dị vật thô to tiếng nhập.

Được bồng là duyên sản được, có khả năng trì hoãn thời gian cung lui, giảm bớt cường độ cung lui, khiến toàn bộ sản phẩm muộn lại. Dùng thuốc này tương tự với sản phẩm tự nhiên, có điều dù ít hay nhiều vẫn sẽ ảnh hưởng tới cơ thể mẹ, nhưng lúc này chỉ có thể làm cách ấy vì hôm nay chính là đại điển đăng cơ của Mộ Dung Dật Thần.

Hạ Tề ở bên cạnh xoa bóp phần eo cho hoàng đế thả lỏng cơ thể, thẳng đến khi toàn bộ được bồng chậm rãi đẩy mạnh vào trong, cơ thể gồng cứng của Mộ Dung Thần Dật mới có thể thả lỏng.

Nằm trong ôn tuyền một hồi. Mộ Dung Dật Thần mới đứng lên. Run rẩy đỡ bụng thai, hần để hai người thay hần mặc lên mình bộ y phục nặng nề rườm rà, vẫn chịu đựng không nói.

Trời mờ mịt, sao mai sáng tỏ vừa tắt, mặt trời còn chưa mọc, Mộ Dung Dật Thần đã mặc một thân lễ phục, áo choàng rộng thùng thình che khuất chiếc bụng bành long, dưới sự dìu đỡ của Hạ Tề mà đi ra ngoài cửa điện.

Nhâm Thiên Hoa đã ở hậu điện từ lâu, giữ vị trí thống lĩnh cấm vệ quân, đại diện đăng cơ ngày hôm nay hần tuyệt không để xảy ra nửa điểm sai lầm, hơn nữa là một vị phụ thân khác của hài nhi trong bụng hoàng đế, hần càng phải tận tâm tận lực, bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót nhảm lẫn. Thấy Mộ Dung Dật Thần chậm rãi đi tới, Nhâm Thiên Hoa nhanh chóng bước lên bẩm báo: “Khải tấu bệ hạ, đại điển đã sắp xếp ổn thỏa.”

Mộ Dung Dật Thần cũng không nhìn y, chỉ ừ một tiếng coi như trả lời, kéo lại tiến về trước.

Nhâm Thiên Hoa nhanh chóng đứng dậy yên vị một bên, len lén liếc mắt nhìn hoàng đế, thấy khuôn mặt tái nhợt cùng bước đi tập tễnh của Mộ Dung Dật Thần, trong lòng không khỏi căng thẳng, nghe thái y nói từ đêm qua đã có triệu chứng trở dạ, chỉ hy vọng hoàng đế có thể kiên trì hết đại điển đăng cơ ngày hôm nay.

Mộ Dung Dật Thần thấy ánh mắt lo lắng của người nọ, nhưng cố ý quay đầu không nhìn Nhâm Thiên Hoa, chỉnh sắc mặt rồi đi về trước, leo lên ngự liễn.

Mành vừa hạ, Mộ Dung Dật Thần mới có thể giãn cơ mặt căng thẳng, nghĩ tới bộ dạng Nhâm Thiên Hoa vừa lo lắng vừa không biết làm thế nào có chút buồn cười, đáy lòng không nhịn được nho nhỏ oán giận, nếu như không phải tại người này lỗ mãng, hôm nay mình sao phải vất vả như vậy.

Lễ bái tổ, quá trình Hạ Tề sắp đặt lễ quan có phần đơn giản. Mộ Dung Dật Thần đồng ý trước hết bản thân sẽ kính hương, đến lúc đọc tế văn, dâng phạn thực, dâng trà rượu sẽ do lễ quan thay hần hoàn thành, hần chỉ dập đầu ba cái lúc kết thúc, Mộ Dung Dật Thần kiên trì tự mình làm.

Lễ quan đọc tế văn, Mộ Dung Dật Thần ngồi một bên, hai mắt nhắm nghiền, nhìn không ra cảm xúc gì, thể nhưng trên thực tế hai tay hần đặt dưới áo choàng đang ôm bụng nhằm giảm nhẹ nhức mỗi nghiêm trọng

nơi thắt lưng.

Đọc tế văn, dâng phạn thực và trà lễ hoàn tất, lễ quan khom người báo Mộ Dung Dật Thần, “Bệ hạ, thỉnh người bái lễ.”

Mộ Dung Dật Thần hai tay chống ghế dựa, cổ gồng đứng lên, bụng càng ngày càng xao động, hần dừng một lúc, dùng bước chân nhìn như rất bình ổn từ từ tiến về từ đường.

Quỳ gối, cúi đầu, khom lưng, dập đầu, một loạt động tác đối với người thường rất dễ, nhưng đối với dựng phu hoài song thai đủ tháng mà nói thì vô cùng gian nan. Mộ Dung Dật Thần mới bái xong lần thứ nhất đã cảm thấy bụng căng trướng khó chịu, cần rằng kiên trì hoàn thành ba bái, đã đầu vầng mắt hoa, có cảm giác muốn nôn, liền cúi người không dậy nổi thắt lưng.

Hạ Tề phát hiện có điều không ổn liền tới phía trước dìu hần, nơi tiếp xúc với hần chỉ thấy mồ hôi hần chảy ròng.

Mộ Dung Dật Thần chống tay Hạ Tề bước lên ngự liễn, Hạ Tề buông mình, ngăn cách tầm nhìn của mọi người với vẻ mặt nhũ mi khó chịu của Mộ Dung Dật Thần.

Kế tiếp là lễ tế thiên, cũng do dài tế thiên quá gần từ đường, khí tức Mộ Dung Dật Thần vừa tốt lên được một chút, ngự liễn đã đi tới nơi.

Quá trình tế thiên khá đơn giản, hoàng đế chỉ việc quỳ xuống nghe tế quan niệm tế văn. Thế nhưng một trăm linh tám vị thần linh, tế quan cần niệm một canh giờ, Mộ Dung Dật Thần cũng quỳ đủ một canh giờ.

Từng giây từng phút của canh giờ trôi đi đối với Mộ Dung Dật Thần đều vô cùng gian nan, hần chỉ cảm thấy hai chân như bị kim đâm, nếu như không hải mười ngón tay đan chặt ôm bụng, chỉ sợ bụng cũng trĩu xuống mặt đất, thắt lưng cứng ngắc đã cảm thấy đau nhức, y phục trên người sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dài tế thiên gió lộng, toàn thân hần đau đớn như bị đao cắt.

Hạ Tề lo lắng hoàng đế chống đỡ không được, vẫn lén quan sát, chỉ thấy hoàng đế quỳ thẳng tắp, vẻ mặt trang nghiêm, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi lạnh theo khuôn mặt nhỏ giọt xuống, nếu như nhìn kĩ, còn có thể phát hiện hai vai hần nhẹ run run. Hạ Tề thầm nghĩ không ổn, liền làm một thủ thế với tế quan.

Tế quan đứng không xa hoàng đế cũng phát hiện hần có điều không ổn, liền giảm lược nghi thức, mau mau kết thúc tế văn.

Hạ Tề nâng hoàng đế, Mộ Dung Dật Thần mở mắt, nhưng ánh mắt mờ mịt, ý thức không rõ ràng, thân thể xiêu vẹo sắp ngã quỵ, may được Hạ Tề đỡ lấy. Hạ Tề vội vã gọi Giang thái y, hai người gần như phải kéo hoàng đế lên ngự liễn. Vừa đến tháp thượng, Mộ Dung Dật Thần liền tê liệt ngã xuống không thể cử động, run rẩy với tay sờ bụng, một lúc liền đổ thắt lưng, khó chịu cử động cơ thể. Hạ Tề cùng Giang thái y giúp hần xoa bóp thắt lưng, tận lực giảm bớt thống khổ cho hoàng đế.

Ngự liễn trực tiếp tiến vào cung điện chứa ôn tuyền, hoàng đế sắc mặt tái nhợt được Hạ Tề nâng vào, Giang Thái y đỡ hần lên giường, vậy lui những kẻ không liên quan, lúc bấy giờ Mộ Dung Dật Thần mới nâng bụng rên rỉ.

Quỳ một canh giờ, thai nhi trong bụng càng ngày càng làm loạn, Mộ Dung Dật Thần một lúc liền cảm thấy buồn nôn, lúc sau lại đau quặn bụng dưới gần như muốn ngã xuống, đứa nhỏ còn hung hăng đá Mộ Dung Dật Thần mấy cái, làm tổn thương gan, xao động khiến Mộ Dung Dật Thần gần như muốn ngất.

Hạ Tề thấy hoàng đế nằm trên giường mệt mỏi thở dốc, toàn thân đều run lên, chiếc bụng cao ngất xao động kịch liệt, một hồi đá trên, một hồi đá dưới, chẳng lẽ hai tiểu hoàng tử trong bụng đánh nhau?

Giang thái y vừa xoa bóp cho hoàng thượng vừa giải thích, “Bệ hạ nghìn vạn lần phải nhẫn nại, đây là hoàng tử ở bên trong điều chỉnh vị trí, chờ thai vị thuận chiều sẽ không đau như thế nữa.” Thế nhưng bụng liên tục biến dạng khiến mọi người quanh hần không khỏi cảm thấy lo lắng, may thay xoa bóp nửa ngày tựa hồ có hiệu quả.

Mộ Dung Dật Thần đột nhiên bật người như cây cung nâng thắt lưng, hai tay cứng đờ túm chặt áo ngủ bằng gấm, kiên trì một lúc rồi vì chống đỡ hết nổi đành hạ xuống. Trong lúc thở dốc kịch liệt, Mộ Dung Dật Thần rít ra từ kẽ răng mấy từ, “Nhâm...Thiên ...Hoa”

Hạ Tề nghe xong liền quay người chạy đi.

Tuy rằng trong bụng hoàng đế là hài tử của Nhâm thống lĩnh, nhưng hoàng đế trời sinh tính tình quái gở không thích cùng người khác thân cận, hài tử này cũng là kết quả của một lần rượu say loạn tính, kể cả lúc có thai hoàng đế cũng không muốn gặp phụ thân của bọn nhỏ, thế nhưng Nhâm Thiên Hoa vẫn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hoàng đế.

Hạ Tề rất nhanh tìm được Nhâm Thiên Hoa ngoài cửa điện.

Nhâm Thiên Hoa bước nhanh tới trước mặt hoàng đế, nhìn thấy thân hình thống khổ gãy dựa và khuôn mặt tái nhợt của hoàng đế, y đau lòng mà ôm lấy hắn, tay phải vận nội lực chậm rãi xoa bụng thai cho hắn. Nói ra cũng lạ, từ lúc hài nhi trong bụng nháo loạn, ai tới trấn an nó cũng chưa từng ngừng, chỉ tới khi Nhâm Thiên Hoa dùng Tử Dương công mình tu luyện mà bọn nhỏ thích nhất, cũng là lúc này, chúng mới nhanh chóng an tĩnh lại.

Mộ Dung Dật Thần bấy giờ mới có thể bình ổn hơi thở đứt đoạn. Mộ Dung Dật Thần sau khi ổn định mới phát hiện vòng ôm ấm áp mà tin cậy phía sau, liền lưu luyến không rời, cứ như vậy khép mi nặng nề ngủ.

Nhâm Thiên Hoa tất nhiên không dám kinh động, dùng Tử Dương công xoa bụng cho hoàng đế, chỉ hy vọng giúp hắn thoải mái hơn một chút.

Mới ngủ non nửa canh giờ, Mộ Dung Dật Thần liền tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên là bàn tay to lớn của Nhâm Thiên Hoa đang đặt trên bụng mình, bên tai truyền tới tiếng hít thở đều đều của y, có lẽ y thấy mình ngủ nên không dám kinh động, sau đó cũng ngủ theo.

Mộ Dung Dật Thần trong lòng thầm than, thoáng cửa quây, cao giọng gọi Hạ Tề. Hắn vừa động, Nhâm Thiên Hoa liền tỉnh, vội vã rút tay đỡ Mộ Dung Dật Thần, lại bị Mộ Dung Dật Thần né tránh, hắn tự lực chống đỡ, mới nói: “Nhâm thống lĩnh, đến hậu điện đi.”

Nhâm Thiên Hoa khẽ sửng sốt, yên lặng thu tay, sau khi nhẹ giọng đồng ý liền lui sau vài bước xoay người ra ngoài, để lại bóng lưng có chút u buồn cho Mộ Dung Dật Thần.

Hạ Tề và Giang thái y cùng tiến đến, Hạ Tề thấy Nhâm Thiên Hoa lướt qua mình rồi đi, nhìn được trên mặt y có thất vọng khó lòng che giấu, nhưng chỉ có thể âm thầm thở dài, suy đoán hoàng thượng nhất định đã không cho Nhâm thống lĩnh sắc mặt hòa nhã gì.

2. Chương 2

“Mang đai lưng lại đây.” Hạ Tề nghe thấy hoàng thượng phân phó, do dự một chút, liền lén nhìn sang Giang thái y.

Giang thái y quả nhiên phản đối, “Bệ hạ, đai lưng dùng khi mang thai tám tháng thì còn được, hiện tại đã không còn thích hợp nữa.”

“Trẫm biết, cứ mang qua đây.” Thanh âm Mộ Dung Dật Thần không cao, thái độ cũng không có vẻ phân vân, Hạ Tề đành phải phụng chỉ mang đai lưng tới.

Mộ Dung Dật Thần được hai người nâng dậy, hai tay chống đầu giường, Giang thái y ở trước người Mộ Dung Dật Thần cố định đúng vị trí đai lưng, Hạ Tề ở phía sau cài nút khóa. Hai tháng trước từng dùng đai lưng này, hiện tại quả nhiên đã rất chặt, Mộ Dung Dật Thần vẫn hít sâu cố gắng hóp bụng, nhưng đúng lúc Hạ Tề móc đủ sáu nút khóa, hắn lập tức thoát lực ngã trên giường, hai tay ôm bụng.

Hai tiểu tử đột nhiên bị gò bó liền khó chịu quấy đạp, tay nắm chân đá lên bụng Mộ Dung Dật Thần, mà bên ngoài hắn là đai lưng chắc chắn bao lấy bụng, áp lực cả trong lẫn ngoài gây đau đớn gấp bội, mới một lúc đã khiến quần áo Mộ Dung Dật Thần ướt đầm mồ hôi.

Hạ Tề sợ hai tiểu hoàng tử nháo loạn không dừng, gọi ý mời Nhâm Thiên Hoa đến, nhưng bị hoàng đế bác bỏ. Không biết liệu có phải thai nhi hiểu được sinh phụ khổ cực hay không, bọn nó náo loạn một lúc rồi ngừng, bấy giờ Mộ Dung Dật Thần ngay cả sức lực xoay người cũng không có.

Trong lúc hoàng đế được hầu hạ thay y phục, Giang thái y bưng tới cơm canh ngự thiện, khuyên hoàng đế nên ăn một chút. Mộ Dung Dật Thần không thiết ăn uống, nhưng để kiên trì tới lúc kết thúc đại điển đăng cơ, liền miễn cưỡng bản thân húp nửa chén.

Buổi trưa tới, tại điện Phụng Thiên.

Mộ Dung Dật Thần yên vị tại long ỷ trên đại điện, quan viên đã đứng đợi rất lâu ngoài cửa bắt đầu nối đuôi nhau tiến vào điện, đứng ở vị trí của mình. Chiều ngang của long ỷ rộng, tay vịn hai bên khó với tới, lưng ghế dựa cũng ở xa, may mà trước người còn ngự trác nên hần mới có thể mượn lực chống đỡ một chút, ngăn cản được phần lớn đường nhìn phía xa.

Lễ quan đón tiếp bắt đầu đọc chiếu thư, chiếu thư đọc xong, Mộ Dung Dật Thần chính thức trở thành hoàng đế. Sau khi nhận ngọc tỷ cùng hủ phù tượng trưng cho sự nắm giữ chính quyền và quân quyền của hoàng đế, đủ loại quan viên trong điện hô vang vạn tuế. Cuối cùng là phần tuyên đọc chiếu chỉ, thường do tân hoàng tự đọc, nhưng tình trạng thân thể Mộ Dung Dật Thần không cho phép nên phần này do lễ quan làm thay.

Một hồi lâu ca công tụng đức, ca ngợi tổ tông qua đi, sau khi tuyên cáo thiên hạ, đại điển đăng cơ có thể nói là mới chính thức kết thúc.

Tiếp đó là lúc các quan viên dâng tấu sớ chúc mừng, các quan viên chia theo hàng văn võ, theo chín cấp lớn nhỏ lên dâng tấu, hơn trăm người, chỉ cần mỗi người chúc một câu cát tường cũng mất cả ngày trời. Duy trì một tư thế cả ngày trời đối với Mộ Dung Dật Thần mà nói không thua gì cực hình, hài tử bị gò bó lâu lại bắt đầu trở mình dầm dãi, tay Mộ Dung Dật Thần để dưới bàn len lén xoa bụng, thế nhưng bọn nhỏ mãi không nghe, ăm ỉ không ngớt. Mộ Dung Dật Thần tại đại điện trang nghiêm không thể để lộ ra chút bất thường nào, đành cắn răng cố nhịn, khổ không nói nổi. Nếu như không phải hai tay vẫn hết sức chống đỡ trên long ỷ, có lẽ hần cũng ngồi chẳng vững mà ngã xuống.

Nghe quan viên dâng tấu xong, lễ quan bắt đầu tuyên đọc tân chiếu của hoàng đế, đại xá thiên hạ, thưởng người có công, phân đất phong hầu. Hoàng thượng phong thưởng, điều chỉnh quan viên là một việc đại sự của tân hoàng sau khi nhậm chức, lúc ấy chính là lúc triều đại thực sự đổi thay, thượng quan triều đình sẽ chậm rãi chuyển về tay những người của Mộ Dung Dật Thần.

Hạ Tề là người gần hoàng đế nhất, dưới tình huống hoàng đế cố nén đau đón suốt nửa ngày, Hạ Tề cũng khẩn trương đến toát mồ hôi, hần đã làm tốt những lo liệu quan trọng nhất, nếu lỡ như hoàng đế chống đỡ không nổi mà ngã quy, cho dù không hợp quy củ hần cũng sẽ xông tới đỡ hoàng đế. May thay hoàng đế vốn tính tình kiên định đã cố gắng chịu đựng suốt thời gian dài. Sau khi nghe được lễ quan nói tan triều, tất cả phục người dập đầu hô to “Cung tiến bệ hạ”, Hạ Tề như được đại xá, nhân lúc không người chú ý, liền vội vàng đỡ hoàng đế lưu về hậu điện.

Từ lúc lễ quan tuyên chiếu, Mộ Dung Dật Thần đã đường nhìn không rõ, thính lực suy giảm, chỉ tâm niệm trong đầu rằng bản thân không được phép ngã xuống, hần đành cắn răng đem hết sức lực chống lại đau đớn. Sau đó hần được Hạ Tề nâng lên, gần như là bị kéo đi, hoàn toàn không còn chút sức lực gì.

Đến hậu điện, Giang thái y từ lâu lòng nóng như lửa đốt vội vã cùng Hạ Tề đỡ hoàng đế lên ngự liễn, chỉ huy mọi người dùng tốc độ nhanh nhất trở lại cung ôn tuyền.

Vẫy lui mọi người, Giang thái y cùng Hạ Tề trực tiếp ôm hoàng đế lên giường, Mộ Dung Dật Thần vốn vẫn duy trì thần trí thanh tỉnh lúc này mới thoát ra rên rỉ đầy áp lực, hai tay lung tung xé rách áo choàng che bụng, gần như là xé mở đai lưng, đồng thời không ngừng lăn lộn, quần quai khiến cả hai người cũng không giữ nổi.

Điều này dọa sợ cả Giang thái y và Hạ Tề, bọn họ chưa từng nhìn thấy hoàng đế có hành động kịch liệt như vậy, rất sợ hần sẽ đụng vào bụng, một người cố sức đè lại hần, một người luống cuống cúi nút thắt trên đai lưng của hoàng đế.

Đai lưng vừa tháo ra, đại phúc của Mộ Dung Dật Thần đột nhiên phình lớn, nháy mắt trưởng thêm một vòng, Mộ Dung Dật Thần kêu lên một tiếng gào lớn, liền hôn mê bất tỉnh.

Nhâm Thiên Hoa vốn trông coi ngoại điện, không cho bất kì kẻ nào xuất nhập, nhưng tiếng hét thảm này thực sự quá dọa người, truyền ra ngoài điện nện thẳng vào trái tim hắn, hắn liền bất chấp tất cả xông vào.

Hoàng đế đang nằm nghiêng trên giường, sắc mặt trắng bệch, tóc tai tán loạn, nhắm hai mắt tựa như hôn mê bất tỉnh, Hạ Tề đang lau mồ hôi cho hoàng đế. Quần áo của hắn bị cởi bỏ, lộ ra chiếc bụng cao ngất, Giang thái y đang nắn bóp đại phúc không ngừng động đậy của hắn. Vào lúc Nhâm Thiên Hoa chạy vội tới, nhìn thấy chính là cảnh khiến người ta sợ hãi này.

Hạ Tề cùng Giang thái y nghe thấy có người chạy vào, quay đầu thấy là Nhâm Thiên Hoa, chỉ nói “Đóng cửa cho kỹ”, liền không rảnh bận tâm y.

Nhâm Thiên Hoa tuy rằng sốt ruột, cũng không dám quấy rối, chỉ ở bên cạnh buồng tay đợi chờ.

“Tình hình bệ hạ ra sao rồi?” Hạ Tề thấy Giang thái y ngừng chẩn bệnh, nhẹ nhàng hỏi.

“Không tốt lắm, đại điển hôm nay tiêu hao rất nhiều thể lực của bệ hạ, chỉ sợ lúc sinh sẽ đặc biệt gian nan.” Giang thái y nhíu mày trả lời, vẻ mặt lo lắng.

“Vô luận như thế nào, thỉnh nhất định bảo vệ bệ hạ chu toàn.” Hạ Tề vội vàng nắm tay thái y, khẩn cầu nói.

“Đó là đương nhiên, hạ quan sẽ dốc toàn lực.” Giang thái y bảo chứng.

Hạ Tề sốt ruột nhưng cũng không biết làm thế nào, nhìn quanh liền thấy Nhâm Thiên Hoa đang yên lặng đứng một bên, hung hăng trừng mắt nhìn y, tựa như muốn nói “Tất cả đều là tại ngươi”, khiến Nhâm Thiên Hoa càng cúi đầu không biết phải làm gì.

Giang thái y liền quay sang Nhâm Thiên Hoa nói, “Nhâm thống lĩnh, người chần an tiểu hoàng tử một chút đi, bệ hạ hiện tại cần nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhâm Thiên Hoa nhận được chỉ thị, lập tức tới trấn an hai tiểu hài tử. Quỳ gối trước người hoàng đế, Nhâm Thiên Hoa lần đầu tiên được nhìn bụng hoàng thượng ở khoảng cách gần như vậy, chỉ thấy chiếc bụng bành long cao vút hết như một tòa núi nhỏ, rốn trồi ra ngoài, có một đường màu thâm nâu kéo dài từ rốn tới chỗ tư mật, da bụng ngoằn ngoèo vô số vết rạn trắng, bên trong mơ hồ thấy được mạch máu xanh đỏ, làn da mỏng manh tựa như lúc nào cũng có thể rách toạc.

Được Nhâm Thiên Hoa trấn an, hai tiểu hoàng tử dần an tĩnh lại. Giang thái y liền phát tay bảo hai người kia cùng mình ra ngoài.

Giang thái y nhìn đồng hồ nước thấy vừa sang giờ Dậu (5 – 7h chiều), liền nói với hai người, “Hạ tổng quản, Nhâm thống lĩnh, duyên sản được bệ hạ dùng sắp hết hiệu lực rồi, từ đêm nay tới sáng mai có 6 canh giờ, ba người chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực bang trợ bệ hạ sinh con. Bệ hạ từng căn dặn ta, giờ Thìn sáng mai phải đích thân tiếp kiến sứ thần ngoại quốc, nếu như không thể sinh hạ hài tử, liền dùng thêm một lần duyên sản được. Nhưng nếu dùng được này đến lần thứ hai, bệ hạ có khả năng sẽ gặp nguy hiểm. Bởi vậy nên chúng ta phải tận lực giúp bệ hạ sinh nở xong trong đêm nay.”

“Giang thái y, chúng ta đều nghe theo ngài an bài.” Hạ Tề lần đầu tiên tỏ thái độ.

Nhâm Thiên Hoa cái gì cũng chưa nói, chỉ trịnh trọng gật đầu.

Vì vậy nhân lúc hoàng đế mê man, Giang thái y liền vội vàng chuẩn bị được vật cần dùng, Nhâm Thiên Hoa bố trí nhân thủ ngoài điện, hộ vệ ôn tuyền cung, Hạ Tề chuẩn bị đầy đủ quần áo và đồ dùng hàng ngày cần thiết cho hoàng đế cùng tiểu hoàng tử, gọi người đi đun nước, tùy thời túc trực ở ngoài hậu điện nghe lệnh.

Ba người làm xong việc của mình, một lần nữa quây quần trước giường hoàng đế, Mộ Dung Dật Thần ngậm nga một tiếng yếu ớt rồi tỉnh lại.

Vừa mở mắt hắn liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nhâm Thiên Hoa, Mộ Dung Dật Thần ngẩng ra một lúc, ý nghĩ đầu tiên lướt qua đầu là phải đuổi y ra ngoài, nhưng thực sự vô lực mở miệng nói, ngậm lại đành thôi.

Đau đớn trong bụng vẫn duy trì liên tục, lúc hôn mê, bụng bị ép tới buồn nôn, Mộ Dung Dật Thần khó chịu cự mình. Hạ Tề hầu hạ hoàng đế lâu, biết hắn muốn xoay người, liền bước tới trước hầu hạ.

Mộ Dung Dật Thần nằm nghiêng thở gấp mấy hơi, cảm giác ngực và bụng thoải mái rồi, mới mở miệng nói, “Giang thái y, phải khiến hai hài tử này mau chóng sinh ra.” Thanh âm ầm ịch vô lực.

“Dạ, bệ hạ. Hiện tại hiệu lực của duyên sản được vừa mới hết, cung lui còn chưa bắt đầu, khẩn cầu bệ hạ nhân lúc này ăn chút chúc thiện, bổ sung thể lực mới có thể mau chóng sinh hạ tiểu hoàng tử.”

Hoàng đế nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Tề vội vàng đi chuẩn bị đồ ăn, Mộ Dung Dật Thần bấy giờ mới nhìn về phía Nhâm Thiên Hoa phía đuôi giường đang ngệt ra như dầu gỗ.

Nhâm Thiên Hoa thấy hoàng đế nhìn chằm chằm mình liền bị dọa sợ, y rất sợ mình lại bị đuổi ra nên không dám động, chỉ sợ khiến hoàng đế chú ý. Hiện tại Hạ Tề đã rời đi, Giang thái y lại đang kiểm tra cho hoàng đế, Nhâm Thiên Hoa cảm giác bầu không khí trong điện áp lực không gì sánh được, lén giương mắt nhìn về phía hoàng đế, nhưng khoảnh khắc đối diện với ánh mắt chăm chú của hoàng thượng thì y lại lập tức cúi đầu né tránh.

Mộ Dung Dật Thần bị Giang thái y ấn bụng rất khó chịu, để phân tán lực chú ý mới nhìn Nhâm Thiên Hoa, hệ quả của việc âm thầm nhịn đau đương nhiên là vẻ mặt rất nghiêm trọng, không ngờ rằng lại vô tình dọa sợ Nhâm thống lĩnh.

Mộ Dung Dật Thần nhìn thấy phản ứng của Nhâm Thiên Hoa không hiểu sao lại buồn cười, đại thống lĩnh cấm vệ quân của hoàng cung tuy rằng anh vĩ bất phàm, võ công siêu tuyệt, nhưng ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, hai người một lần rượu say làm bừa nên mới châu thai ám kết, đại thống lĩnh đương nhiên chịu phạt quỳ trọn ba ngày, sau đó tự nhận ba mươi gậy, y bị đánh cho nằm bẹp dí trên giường. Từ đó mỗi lần thấy Mộ Dung Dật Thần, y đều cúi đầu và chú ý trăm bề tựa như làm sai việc gì, một chút cũng nhìn không ra phong thái và khí phách của thống lĩnh ba vạn cấm quân. Trong lòng Mộ Dung Dật Thần có khúc mắc, không muốn trông thấy kẻ nam nhân đã dè mình, vì vậy trong mười tháng mang thai, hầu như không hề thân cận với Nhâm Thiên Hoa, trước giờ vẫn là được Hạ Tề cùng Giang thái y chăm sóc. Ngoại trừ lần thai khí đại động gần như hoạt thai kia, là Nhâm Thiên Hoa hai ngày trắng đêm không ngủ dùng Tử Dương công bảo vệ thai nhi.

Hạ Tề mang chúc thiện tiến đến, Giang thái y ngừng tay giúp hoàng đế đứng dậy, bỗng Mộ Dung Dật Thần vươn tay về phía Nhâm Thiên Hoa đang dẫn ra hệt như dầu gỗ nói, “Lo lắng mà làm gì, còn không mau đi lùi tránh đứng dậy.”

Nhâm Thiên Hoa ngẩng đầu đầy vẻ kinh ngạc, thấy hoàng đế chủ động vươn tay về chỗ mình, vui sướng không kìm được, liền nhanh chóng tiến lên hỗ trợ, Hạ Tề và Giang thái y đều nhìn y đầy vẻ hứng thú, khiến cho y cực kỳ không được tự nhiên.

Hoàng đế ăn được nửa bát liền không muốn ăn nữa, Giang thái y khuyên bảo một hồi, để bổ sung khí lực lúc sinh con phải ăn no một chút, hoàng đế mới miễn cưỡng ăn thêm.

Chúc thiện xong xuôi, hoàng đế nhắm mắt dưỡng thần nửa dựa trên giường, hiện tại trong bụng rất an tĩnh, hài tử dường như đã mệt mỏi mà ngủ, một chút động tĩnh cũng không có, chỉ có thất lưỡng vẫn đau nhức không ngừng, khiến hần ngồi hay nằm đều khó chịu.

Hạ Tề chờ một bên, các thứ cần dùng đều đã chuẩn bị đầy đủ, ba người không có việc gì làm liền dùng ánh mắt truyền tin cho nhau, nội dung đương nhiên là chúc mừng Nhâm Thiên Hoa rốt cục cũng được hoàng đế chấp nhận. Nhâm Thiên Hoa bị ánh mắt chế nhạo của Hạ Tề và Giang thái y khiến cho mặt mũi đỏ bừng, cúi đầu thầm nghĩ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Hoàng đế khẽ hé mắt, nhìn thấy chính là cảnh ba người này mất đi mảy may, thậm chí, thậm chí còn chưa thuận lợi sinh sản đâu, các người cứ vui vẻ trước đi. Vì vậy nhẹ ho một tiếng, làm bộ muốn xoay người. Sự chú ý của ba người lập tức chuyển tới chỗ hoàng đế, liền vội vàng đứng lên.

3. Chương 3

Thư giãn không được bao lâu, đau bụng sinh lại xuất hiện. Tác dụng của duyên sản được đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, đau bụng sinh bị ức chế sáu canh giờ qua một lần nữa phát tác.

Theo Giang thái y quan sát, đau bụng sinh ngay từ đầu đã rất quy luật, khoảng một chén trà xuất hiện hai lần, duy trì liên tục một khoảng thời gian, mức độ đau đớn vẫn trong phạm vi hoàng đế có thể chịu đựng được, vì vậy nhân lúc chu kỳ lần tới của hoàng thượng còn chưa đến, lão liên tiến lên nói, “Bệ hạ, để thai nhi xuống nhanh hơn, vì thần cần phối hợp với thủ pháp xoa bóp thuận thai.”

“Giang thái y, trầm và hoàng tử đều giao cho người, nhưng người nhất định phải chú ý thời gian, nhất định không được để lỡ đại sự ngày mai.” Mộ Dung Dật Thần nhẹ giọng trả lời.

“Dạ, bệ hạ, trước tiên người rời giường một chút.” Giang thái y chỉ huy Hạ Tề cùng Nhâm Thiên Hoa đỡ hoàng thượng xuống giường, hai người một trái một phải làm chỗ dựa vững chắc cho hoàng đế đứng lên.

Thế nhưng vừa đứng lên, Mộ Dung Dật Thần liền rên lên một tiếng, đại phúc nặng trĩu trĩu xuống, thất lưng đau đớn khó nhịn, nếu không phải được hai người dìu đỡ, gần như đã ngã về đằng trước.

Mộ Dung Dật Thần bước chân yếu ớt, cổ sức ưỡn bụng ra trước, chậm rãi bước từng bước một, cung lui xuất hiện khiến hần đau đớn dừng lại, nhưng Giang thái y lại nói không được dừng, càng đau lại càng phải đi, khi nào đau bụng sinh gián đoạn thì có thể nghỉ ngơi một chút. Cứ gấp gấp đi lại trong điện như vậy bốn, năm vòng, Mộ Dung Dật Thần đã có chút chịu không nổi, chỉ việc đi đứng cũng khiến hần không còn chút sức, sau đó biến thành hần bị hai người kéo đi. Hần thở hổn hển, thấp giọng nói, “Ngừng...một chút.”

Giang thái y thấy hoàng thượng đích thực mệt mỏi, liền mang ghế tới, để hoàng thượng ngồi lên trên, hay tay hần chống lên mặt ghế, Hạ Tề ở phía sau xoa bóp phần eo nhức mỏi cho chủ tử, Giang thái y ở phía trước nhẹ nhàng thuận thai.

Thuận thai cũng có quy tắc, khi nào đau bụng sinh xuất hiện thì mượn lực đẩy xuống, khi nào đến giai đoạn tạm ngừng thì phải an tĩnh nghỉ ngơi duy trì thể lực. Đau bụng sinh vốn đau đớn, thế nhưng hề đau đớn lại phải tăng thêm áp lực, có thể nói mỗi lần thuận thai đều khiến Mộ Dung Dật Thần toát mồ hôi, hai tay bám chặt cứng trên ghế.

Nhịn mười lần, Mộ Dung Dật Thần thực sự nhịn không được nữa, liền giữ tay Giang thái y nói, “Không được... Đau...”

Giang thái y vội vã quỳ xuống giải thích, “Bệ hạ, đau bụng sinh giúp thai nhi đi xuống dưới, thuận thai lúc này có thể đẩy nhanh sản trình, bước này không thể bỏ.”

“Thôi... tiếp tục đi...” Nghe Giang thái y nói xong, Mộ Dung Dật Thần cũng ngừng chống cự.

Thuận thai khoảng mười lần, trên người Mộ Dung Dật Thần mồ hôi chảy ròng ròng, Giang thái y thấy thai nhi đích thực đã hạ xuống không ít, vì vậy ngừng thuận thai, để Hạ Tề và Nhâm Thiên Hoa tiếp tục đỡ hoàng thượng đi bộ.

Cứ đi rồi lại nghỉ như vậy, đến khi trống điểm canh hai, hoàng đế một chút khí lực cũng không còn, mê man ngồi trên ghế. Giang thái y lúc này mới để hai người đỡ hoàng thượng lên giường.

Cho dù lên giường thì hần cũng không thể hoàn toàn nằm xuống, Giang thái y lấy chiếc áo ngủ bằng gấm lót xuống bên dưới, để hoàng đế ngồi ở đầu giường. Tuy rằng như vậy có thể giảm bớt rất nhiều đau đớn, nhưng lại không giúp cho thai nhi sớm nhập bồn, nửa canh giờ trôi qua, đau bụng sinh trở nên dày đặc hơn, nhưng hần tử gần như không hề nhúc nhích.

Giang thái y phát hiện không thích hợp, liền bảo Nhâm Thiên Hoa ngồi phía sau hoàng đế, hai tay vòng qua nách hần, ôm chắc hần vào lòng, còn lão lại một lần nữa bắt đầu thuận thai.

Lần này bởi vì đau bụng sinh dày đặc nên số lần thuận thai cũng tăng lên, lại thêm Giang thái y không muốn lãng phí nửa canh giờ mà lại dùng thêm lực, đau đớn khiến toàn thân Mộ Dung Dật Thần căng cứng, mồ hôi nhễ nhại, hai tay gần như muốn xé rách áo ngủ bằng gấm.

Sau vài lần thuận thai, Mộ Dung Dật Thần bị Giang thái y dùng lực mạnh đè bụng khiến hần trượt dần xuống, cuối cùng như nửa nằm trên giường, Giang thái y nhắc Nhâm Thiên Hoa nâng hoàng đế dậy, y xốc nách hần kéo lên. Mộ Dung Dật Thần trong bụng quặn đau, kêu lên một tiếng đau đớn, quơ tay nắm được vai Nhâm Thiên Hoa, khí lực lớn đến mức ngay cả Nhâm Thiên Hoa cũng thấy đau. Thế nhưng hần biết, một chút đau đớn này chưa là gì so với đau đớn của hoàng thượng.

Đau bụng sinh càng ngày càng dày đặc, Giang thái y thuận thai càng lúc càng nhiều, Mộ Dung Dật Thần nhin hồi lâu, lúc này đã không chịu nổi, theo động tác thuận thai của Giang thái y mà kêu la không ngừng, tóc tai ướt đầm, trong vô hạn đau đớn hần bắt được cái gì liền nắm cái nấy, cánh tay Nhâm Thiên Hoa bị hần nắm chỗ xanh chỗ tím, sừng đàn cũng bị hần vò nát.

Mộ Dung Dật Thần muốn ngừng, nhân lúc đau bụng sinh gián đoạn, nghĩ kỹ càng mới nhìn về phía thái y, " Vào bể nước nóng đi..."

Giang thái y kiên quyết lắc đầu, "Bệ hạ, hiện tại xuống nước không có lợi cho thai nhi đi xuống, trái lại kéo dài sản trình, chỉ đành chờ đến khi vỡ ối." (Raph: Có lẽ là đang nói đến lực nâng của nước? =))) Thời này Archimet đã xuất hiện rồi cơ à? =)))

"Lúc nào... Umm... Mới có thể vỡ ối..." Mộ Dung Dật Thần chỉ muốn nghe thấy một câu trả lời khẳng định.

"Cái này... có lẽ là nhanh thôi..." Giang thái y sao biết được thời gian chính xác, chỉ có thể mơ hồ trả lời. Lão chưa trả lời xong, đau bụng sinh tiếp tục, hai người cũng chẳng còn tâm tình nào thảo luận vấn đề này, một người phải cẩn thận thuận thai, một người phải toàn lực chống lại đau đớn.

Giang thái y lần thứ hai chẩn bệnh, cung khẩu đã mở năm đốt tay, nhưng nước ối vẫn chưa phá, thai nhi ở vị trí thuận lợi, đầu thai đã nhập bồn, hoàng đế đã đau đớn đến mơ hồ, Giang thái y lúc này mới ngừng thuận thai.

Mộ Dung Dật Thần thầm nghĩ muốn nằm xuống, nhưng Giang thái y lại ngăn cản hần một lần nữa, bảo Hạ Tề lấy sáu bảy lần chăn xếp chồng lên nhau thành một xấp cao, để hoàng thượng dùng tư thế ngồi xổm mà úp người lên đó. Mộ Dung Dật Thần đã bị đau đớn hành hạ, muốn phản kháng cũng chẳng được, đành tùy ý mặc ba người lặn qua lộn lại.

Thời gian trôi qua, trong cung điện chỉ có tiếng rên rỉ thỉnh thoảng phát ra của hoàng đế, cung khẩu của hần cũng chậm chạp mở đến sáu đốt tay. Lúc này trống canh tư đã báo, tất cả mọi người đều có chút khản trương, bắt đầu lo lắng nên làm gì khi thiếu thời gian như thế này.

"Ách... Ừm...A!!!" Mộ Dung Dật Thần đột nhiên cảm giác được hạ thể đau đớn như kim đâm, rõ ràng khác với đau bụng sinh vẫn duy trì liên tục theo quy luật, cảm giác hết như bị một cái dùi tàn nhẫn xuyên qua hạ thể, Mộ Dung Dật Thần thốt ra tiếng kêu dài thắm thiết, hai tay nắm lại, cơ thể bắt giác rướn lên.

"Phốc" một tiếng, trong điện ngập thứ mùi tanh. Mộ Dung Dật Thần rốt cục cũng vỡ ối.

"Mau đỡ bệ hạ vào bể nước nóng." Giang thái y nói với Nhâm Thiên Hoa.

Bể nước nóng này là do nước từ ôn tuyền trên đỉnh núi bên cạnh dẫn vào, quanh năm duy trì nhiệt độ ổn định, để thuận lợi cho hoàng đế sinh nở, ở chỗ này còn xây dựng một chiếc ghế đá đặc biệt, lưng ghế hơi nghiêng, ở giữa có hai khối đá, hai bên sườn trên có hai tay vịn.

Ba người đều nhảy xuống nước, Giang thái y trực tiếp đến trước ghế đá, đem hai chân Mộ Dung Dật Thần mở ra, đặt ở hai khối đá để quan sát tình trạng huyết khẩu. Hần vừa ấn bụng hoàng đế vừa nói, "Bệ hạ, hiện tại ngài bắt đầu nghe khẩu lệnh của ta, nên nín hơi thì phải nín hơi, nên thả lỏng thì nhất định phải điều chỉnh hô hấp thả lỏng, tiểu hoàng tử rất nhanh sẽ xuống dưới."

Mộ Dung Dật Thần nghe Giang thái y nói, đau bụng sinh tới thì phải nín hơi xuống dưới dùng sức, thế nhưng đau đớn sau khi vỡ ối quả nhiên không ngừng tăng lên, khoảng thời gian đau bụng sinh nhiều hơn hần thời gian cách quãng. Dưới tác dụng của cung lui, Mộ Dung Dật Thần có thể cảm giác được hài tử kê sát khung xương mà quẫy đạp đi xuống, điều này mang đến cho hần vô hạn mong chờ, tuy rằng đau đến muốn ngất đi, vẫn sẽ cắn răng kiên trì, nghẹn đến đỏ bừng cả mặt, từng hạt mồ hôi lấm tấm tuôn thành dòng.

Sau hơn mười lần cung lui, cung khẩu nhanh chóng mở tới tám đốt tay, Giang thái y đưa ngón tay mình dò vào cửa huyết hoàng thượng, mừng rỡ nói, “Bệ hạ, dùng thêm sức đi, vì thần có thể chạm tới đỉnh đầu thai nhi rồi.”

Mộ Dung Dật Thần trong lòng vui mừng, còn chưa kịp mở miệng, đau bụng sinh đã lại xuất hiện, hần lại lần nữa tập trung tinh thần cho trận chiến sinh nở đầy đau đớn này.

Nhưng lần này đau bụng sinh tựa như không giống với bình thường, không phải đồng loạt đau quặn bụng dưới, mặc dù cơn đau cũng xuất phát từ bụng nhưng là đau như dao cứa, đau như dùi đâm, Mộ Dung Dật Thần cố hết sức ngẩng đầu nhìn về phía bụng mình, tay run rẩy túm lấy Giang thái y, “Bụng... Có gì đó bất thường... Đau... A!!!” Lời còn chưa dứt, hai tay hần ôm đại phúc, dùng sức lực lớn giãy giụa, thiếu chút thì lăn từ trên ghế xuống nước.

“Đề bệ hạ lại!” Giang thái y hét lớn một tiếng, Hạ Tề cùng Nhâm Thiên Hoa phản ứng cực nhanh, một người giữ tay, một người giữ chân, cố định Mộ Dung Dật Thần trên ghế nằm.

Mọi người chỉ thấy bụng Mộ Dung Dật Thần vốn tròn vo, bấy giờ đột nhiên phình lên, tựa như hài tử bên trong đang tập võ, tay dấm chân đá bên trong bụng Mộ Dung Dật Thần, Mộ Dung Dật Thần cao giọng kêu thảm, vằn vẹo bụng muốn trốn tránh nỗi đau đớn người thường không chịu nổi này.

Giang thái y nhanh chóng ấn nhiều lần lên bụng Mộ Dung Dật Thần, xem mạch tượng, sắc mặt lão liền trở nên rất khó coi, lão không nói một lời lấy ra một ngân châm dài bảy tấc, một tay đỡ chiếc bụng không ngừng động đậy của Mộ Dung Dật Thần, cùng lúc lớn tiếng nói với Mộ Dung Dật Thần, “Bệ hạ, cố gắng đừng cử động, hoàng tử hiện tại đang gặp nguy hiểm.”

Mộ Dung Dật Thần nghe vậy, lập tức ngừng giãy giụa, cắn môi dưới, nuốt tiếng kêu vào trong.

Tay Giang thái y run lên, ngân châm đâm vào phía trái bụng Mộ Dung Dật Thần, đâm thẳng bốn tấc, vằn vệt qua lại, sau đó nhanh chóng rút ra. Bụng Mộ Dung Dật Thần quả nhiên ngừng kịch liệt máy thai. Hoàng đế nhắm hai mắt, khò khè thở gấp, Hạ Tề vừa giúp hoàng thượng lau đi mồ hôi nhớp nháp trên khuôn mặt, đồng thời hỏi Giang thái y có chuyện gì xảy ra.

Giang thái y trước hết bảo Thâm Thiên Hoa trấn an thai nhi, sau đó giải thích cho Hạ Tề, “Một hoàng tử bắt được cuống rốn của người kia, thai nhi bị nắm cuống rốn sẽ hít thở không thông, cho nên mới liều mạng giãy dụa, lão mới vừa châm một châm lên tay tiểu hoàng tử, người mới buông tay.” Quay đầu hướng hoàng đế, nói “Bệ hạ, bởi không biết hoàng tử vừa bị nắm cuống rốn có tổn thương hay không, giờ ta phải đẩy nhanh tốc độ, cho nên vì thần sẽ lại thuận thai, xin bệ hạ nhẫn nại.” Đau bụng sinh hiện tại đã dày đặc đến không có chút giãn cách, chịu đựng đồng thời cả áp lực của cung lui và thuận thai, Mộ Dung Dật Thần toàn thân căng cứng, hai chân tách rộng kịch liệt run rẩy, hai tay siết chặt lấy tay vịn, khi cung lui đến thì nén thở dùng sức, tới khi cung lui tạm ngưng, hần liền như con cá chết xụi lơ trên mặt đá, hơi thở dồn dập mà yếu ớt.

4. Chương 4

Nhâm Thiên Hoa thấy hoàng đế đau đớn như vậy, trong lòng như nghẹn lại, không nén được thương tâm, hốc mắt có chút đỏ lên.

Đương kim thiên tử khiêm tốn cần mẫn, tinh thông cả văn lẫn võ, thống trị triều cương, tự mình ra trận đánh đuổi ngoại xâm, thế lực trong triều ngày càng cường thịnh, uy tín của thiên tử như mặt trời ban trưa.

Ai ngờ sau khánh công yến (lễ quốc khánh), thần xui quỷ khiến thế nào, hoàng đế cư nhiên bị đặt xuống dưới thân kẻ khác. Nhâm Thiên Hoa sau khi tỉnh lại liền chịu đòn nhận tội, tự mình lãnh đình trượng, mấy tháng sau đó biết được hoàng đế lại hoài con của mình, lần nữa bị dọa đến hồn phi phách tán, suýt nữa lấy cái chết tạ tội.

Hoàng đế cũng không trách phạt Nhâm Thiên Hoa, chỉ cố ý tránh mặt y. Thế nhưng Nhâm Thiên Hoa lại rất để ý tới hài tử trong bụng hần, bên ngoài triều vẫn kín đáo chia sẻ công việc, giảm bớt gánh nặng cho hần. Mười tháng, hoàng đế vượt qua đủ loại khó chịu trên thân thể, vẫn chuyên cần xử lý chính vụ. Đặc

biệt là hai tháng gần đây, bụng to đến mức khiến hoàng đế gần như không cách nào an tọa, đành miễn lâm triều, đổi thành mỗi ngày triệu tập đại thần đến Thừa Kiền điện nghị sự.

Ngay cả như vậy, cũng có tin đồn truyền ra, Thái Phó còn đặc biệt nói vòng vo, dùng điển cố ám hiệu hoàng đế bệ hạ ngàn vạn không nên dấn vào vết xe đổ của tiền triều hoàng đế ham ăn biếng làm, xa hoa dâm dật. Chỉ có người bên cạnh hoàng đế mới biết được, hoàng đế bệ hạ dưới thời kỳ đặc thù này có thể làm được như thế, là hao phí bao nhiêu tinh lực cùng tâm huyết!

Mặc dù Nhâm Thiên Hoa một mực hối hận tự trách, nhưng điều hắn có thể làm chỉ là thường xuyên để tâm đến hoàng đế, khi hoàng đế cần y có thể tùy thời cố gắng hết sức bang trợ.

Tựa như hiện tại, Nhâm Thiên Hoa an tĩnh đợi bên cạnh hoàng đế, dùng Tử Dương công tăng khí lực cho hắn, đồng thời trấn an hải tử đang xao động, đem từng điều nhỏ nhặt mà người kia vì mình phải chịu khổ, khắc thật sâu trong lòng.

Sau khi thuận thai vài lần, Giang thái y phát hiện có điểm bất thường, hai hải tử cùng tranh nhau đi ra ngoài, tiếp tục như vậy ắt dẫn đến khó sinh, vậy nên lão dùng tay trái nhẹ nhàng đặt lên bên phải đầu thai của một hoàng tử, tay phải dùng lực thật mạnh đẩy phía trái của hoàng tử còn lại, giúp hoàng thượng mau chóng sinh hạ.

Mộ Dung Dật Thần đã đau đến tối tăm mặt mũi, lấy bụng làm trung tâm, từng phần từng tắc da thịt, thậm chí từng hơi thở cũng đều mang theo đau đớn, hắn căn bản không cách nào phân biệt Giang thái y đẩy thai về phía trên hay phía dưới, chỉ biết phải nín hơi ra sức rặn xuống, cho đến khi kiệt mới thôi.

Hoàng tử nằm bên trái xuống rất sớm, ở cửa huyết đã có thể nhìn thấy tóc máu màu đen, Giang thái y cao hứng kêu to, “Bệ hạ, nín thở, dùng sức, vì thần thấy tóc hoàng tử rồi.”

Thần trí Mộ Dung Dật Thần vẫn còn thanh tỉnh, nghe thấy lời Giang thái y nói, nín hơi hít thật sâu, bật căng thân thể, cúi đầu dùng lực mạnh xuống phía dưới, đau đớn dữ dội ở cửa huyết khiến cho bắp đùi hắn run rẩy như bị co giật. Đầu hoàng tử quả nhiên đã đi ra ngoài một chút, thế nhưng đến khi Mộ Dung Dật Thần hơi thở ra, đầu thai lại rúc về.

“Dừng ngừng, bệ hạ, thử lại một lần, lập tức liền đi ra rồi.” Giang thái y gấp gáp hô to.

Mộ Dung Dật Thần dùng sức như vậy chừng hơn mười lần, đầu hoàng hoàng tử đã lộ ra một nửa, một phần đầu thai tròn tròn màu đen xuất hiện giữa hai chân Mộ Dung Dật Thần.

”Ngừng! Chờ một chút!” Giang thái y khi thấy khi thấy đầu hoàng tử không tiếp tục đi ra ngoài nữa liền đột nhiên nói ngừng, quỳ xuống cúi người nâng đầu hoàng tử lên nhẹ nhàng xoay chuyển.

“Aaa!” Mộ Dung phát ra một tiếng kêu thảm kinh tâm động phách, hắn không ngờ đau đớn lại sinh ra theo chuyển động tay của Giang thái y, lúc này đỉnh đầu của hải tử bị kẹt giữa sản đạo trong xương chậu, từng chút từng chút nghiêng người ta thành phần vụn, đau đớn dữ dội như muốn hành hạ hắn đến chết.

Giang thái y kêu to, “Bệ hạ, dùng sức đi!”

Mộ Dung Dật Thần đã nghe không được thanh âm, tất cả sức lực của hắn đều để đối phó với đau đớn tê tâm liệt phế này. Hắn theo bản năng đứng thẳng người dậy, đẩy tay vịn về phía trước, hi vọng thoát khỏi sự kéo căng phía dưới.

Giang thái y vội quát to, “Hai người các người, mau đè bệ hạ lại!”

Trong lúc Hạ Tề cùng Nhâm Thiên Hoa luống cuống đè chặt hoàng đế đang giãy dụa không ngừng, Giang thái y thuận thực dùng lực thôi đẩy, đại hoàng tử rốt cục đi ra. Mộ Dung Dật Thần hét chói tai một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh.

Giang thái y nhanh chóng kiểm tra cho Đại hoàng tử một chút, thấy không có gì đáng ngại liền giao cho Hạ Tề đi xử lý, sau đó nhanh chóng xem xét tình hình hoàng đế.

Thấy Mộ Dung Dật Thần chẳng qua là bị kích thích đau đớn tột cùng kia làm ngất, cũng không đáng ngại, Giang thái y thở phào nhẹ nhõm. Lão vừa ngẩng đầu liền phát hiện Nhâm Thiên Hoa đang nhìn, khuôn mặt lo lắng nhưng muốn nói lại thôi, lão vỗ vỗ bả vai Nhâm Thiên Hoa nói, “Không có chuyện gì, yên tâm.”

Giang thái y vô cùng mệt mỏi lau mồ hôi, thấy thời gian đã gần đến giờ Dần (3-5 h sáng), lão bắt đầu lo lắng nếu như trước giờ Thìn (7-9h sáng) không thể sinh xong thì nên làm gì đây?

Đau bụng sinh còn chưa kết thúc, Mộ Dung Dật Thần mới chỉ té xỉu lập tức cảm nhận được đau bụng sinh đang xao động dưới lớp chăn. Còn chưa hồi phục từ đau đớn như thủy triều vừa xong, Mộ Dung Dật Thần mắt hăm lẹ, muốn cố gắng mở mắt ra nhưng đau đớn ập đến khiến hấn lại nhắm mắt, vịn vịn người rên rỉ, “Đau a... Đau quá...”

Nhậm Thiên Hoa hiểu rõ khi nào thì hoàng đế mới có thể lộ ra vẻ mặt mềm yếu, đáy lòng xót xa, nước mắt tràn mi, ôm chặt thân thể Mộ Dung Dật Thần nói, “Bệ hạ, thần đáng chết, chúng ta không sinh, không sinh...”

Giang thái y âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ, chuyện này cũng có thể nói không sinh là không sinh được sao? Nhưng lão cũng chẳng còn tâm tình nào an ủi Nhậm Thiên Hoa, liền gọi Hạ Tề đến thay lão an ủi tên tâm tình có chút mất khống chế này, sau đó nói với hoàng đế, “Bệ hạ, vì Nhị hoàng tử ngài còn phải tiếp tục cố gắng.”

Mộ Dung Dật Thần từ từ thanh tĩnh, không còn kêu đau giãy dụa nữa, chẳng qua khí lực hấn rõ ràng vẫn chưa hồi lại, mặc dù thời điểm đau bụng sinh tới vẫn nín thở dùng sức, nhưng kiên trì không được một lúc đã thoát lực, không giống lúc trước có thể phối hợp với Giang thái y.

Giang thái y cẩn thận sờ bụng hoàng đế, phát hiện Nhị hoàng tử mới vừa rời nương lồi cho Đại hoàng tử, bị đẩy lên phía trên, thai đầu còn xa mới nhập bồn, hơn nữa thai vị có chút không thuận, những vấn đề này không phải ngăn ngừa trong nửa canh giờ có thể giải quyết.

Lão thở dài, quyết định lần nữa dùng duyên sản dược, châm huyết cho hoàng đế, Mộ Dung Dật Thần liền mê man mà thiếp đi.

Giờ Mẹo (5-7 h sáng) vừa đến, Giang thái y liền cho hoàng đế dùng duyên sản dược dạng thanh, bởi vì Mộ Dung Dật Thần đã sinh một lần, cửa huyết quá lớn, cho nên lại dùng băng ngọc thể bịt kín hậu huyết. Tất cả những điều này đều được tiến hành khi hoàng đế đang ngủ mê man, hoàng đế vẫn không hề tỉnh lại, chẳng qua có chút khó chịu nên hừ hừ mấy tiếng.

Mộ Dung Thần sắc mặt xanh trắng, đôi môi khô nứt hốc mắt hăm sâu, vẻ ngoài tiêu tụy, mọi người đều hi vọng nhiều thời gian có thể trôi qua chậm một chút để cho hoàng đế có thể nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng nếu không dậy sẽ trễ giờ, Hạ Tề đành hạ quyết tâm, nhẹ nhàng đánh thức hoàng đế.

Giang thái y quỳ xuống xin nhận tội, “Xin bệ hạ giáng tội, vì thần không thể đón Nhị hoàng tử xuất thế kịp thời, chỉ đành cho bệ hạ lần thứ hai dùng duyên sản dược.”

Mộ Dung Dật Thần sờ sờ bụng rõ ràng đã nhỏ không ít, cung lui gần như không còn cảm giác được gì, hài tử chỉ thỉnh thoảng nhích lên nhích xuống, thống khổ như địa ngục tối hôm qua tựa như chỉ là giấc mộng. Hấn chống tay Hạ Tề ngồi dậy, nhẹ giọng nói với Giang thái y, “Đứng lên đi, nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối trẫm còn phải tiếp tục dựa vào người.”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Dật Thần hít sâu một hơi, chân mày nhăn lại thật chặt, “Người... nhét vào trẫm cái gì?”

“Bệ hạ, đây là băng ngọc thể, bởi vì nước ối của bệ hạ đã phá, để thu hẹp huyết khẩu ngăn nước ối dẫn ra ngoài, phải sử dụng ngọc thể.” Giang thái y đứng lên, cúi đầu giải thích.

Vừa rồi nằm nên không cảm thấy gì, hiện tại ngồi, ngọc thể lạnh lẽo ở huyết khẩu tót vào thành bụng, Mộ Dung Dật Thần nhắm hai mắt xoa bóp bụng, hỏi “Lạnh như vậy, có ảnh hưởng gì tới hoàng tử không?”

“Hồi bệ hạ, sẽ không gây ảnh hưởng tới hoàng tử. Có điều lần thứ hai dùng duyên sản dược, khó lường trước có thể xảy ra tình huống phức tạp gì.” Giang thái y phải nói trước kết quả xấu nhất, thật ra thực lòng lão muốn nói lão không chắc có thể bảo vệ hoàng đế chu toàn.

Mộ Dung Dật Thần tự nhiên biết đạo lý này, từ khi hấn nghi ngờ mình hoài song thai cũng đã hiểu được, cho nên đã ngầm chuẩn bị một vài thứ.

Mộ Dung Dật Thần vừa lúc nhìn về phía Nhậm Thiên Hoa vẫn âm thầm đứng cuối giường, phát hiện sắc mặt y trắng bệch, ánh mắt đỏ ngầu, lúc này mới nhớ hình như mình đã làm vài việc mất mặt trước người kia, không khỏi ngượng ngùng. “Nhậm đại thống lĩnh, về với cương vị của người đi, buổi tối Hạ tổng quản sẽ tìm người.” Mộ Dung Dật Thần tận lực làm cho lời của mình nghe vững vàng, hơn nữa trong giọng nói cũng tiết lộ một chút hy vọng.

Nhậm Thiên Hoa trong lòng vui mừng, cúi đầu lui ra ngoài.

Mộ Dung Dật Thần theo thường lệ yêu cầu thất đại lung, Hạ Tề và Giang thái y chỉ có thể làm theo.

Cùng Mộ Dung Dật Thần tiếp kiến sứ giả ngoại quốc là bạn học nổi khổ với hắc Hạ Lan Y Ca, tình cảm của hai người rất tốt, thế nhưng liên quan đến vấn đề quốc sự như tranh chấp biên cương, hai nước đều phải cẩn thận. Mộ Dung Dật Thần nói chuyện không nhiều lắm, chủ yếu là do tướng quốc cùng Y Ca phản bác, Mộ Dung Dật Thần chẳng qua là ngồi cao trên ghế rồng, nghe chur thần lời qua tiếng lại, thỉnh thoảng phát biểu vài lời. Ngay cả như vậy cũng tương đối hao phí thời gian, mãi nhanh đến giờ Thân mới coi là đạt thành bước đầu hiệp nghị.

Mộ Dung Dật Thần bị mang tới Ôn Tuyền Cung là lúc gần như đã ngất xỉu trên ngự liễn. Bốn canh giờ đàm phán kéo dài đã khiến hắc kiệt sức, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đầu choáng váng, bụng lạnh như băng đau nhói, hài tử trong bụng khó chịu vặn vẹo lật mình, nhích qua nhích lại khiến hắc muốn ói. Đến lúc này không thoải mái đến mấy thì hắc cũng chỉ có thể cắn chặt hàm, bàn tay nắm lại kìm chế.

Đã sớm chờ đến nóng lòng, Giang thái y cùng Nhậm Thiên Hoa vội vàng giải khai bụng thai cho hoàng đế, Giang thái y chăm cứu, còn Nhậm Thiên Hoa thì trấn an tiểu hoàng tử. Dưới sự phối hợp của hai người, hoàng đế mới có thể trầm trầm ngủ.

Bởi lần thứ hai sử dụng duyên sản dược, Giang thái y và ba người không hề buông lỏng dù chỉ một khắc canh canh giữ cho hoàng đế đang ngủ mê man bên cạnh, sợ xuất hiện tình huống lạ thường.

Nhậm Thiên Hoa liên tục dùng Tử Dương công xoa bóp cho Mộ Dung Dật Thần cho nên hài tử rất an tĩnh, hoàng đế cũng ngủ rất sâu, Giang thái y đã nói lần thứ hai dùng duyên sản dược, hoàng đế sinh sẽ càng thêm gian nan, cho nên phải tận lực khôi phục thể lực, ngủ chính là phương thức tốt nhất.

“Ô ngự y, bụng bệ hạ cứng quá.” Nhậm Thiên Hoa xoa bóp lúc đột nhiên phát hiện dưới bàn tay mềm mại bụng trở nên cứng rắn, vội vàng báo cho Giang thái y.

Giang thái y khám bệnh một hồi, nói “Đau bụng sinh bắt đầu, trước tiên dùng vôi đánh thức bệ hạ, để cho bệ hạ tận lực ngủ thêm một lát.”

Sau mấy lần đau bụng sinh, Mộ Dung Dật Thần tựa hồ muốn tỉnh lại, hắc nhíu nhíu mày, mi mắt khẽ động dậy, hai mắt dần mở, nhìn mọi người có chút mờ mịt, hiển nhiên thần chí hắc còn chưa tỉnh táo hẳn.

“Ô!” Mộ Dung Dật Thần ôm bụng rên rỉ kêu thành tiếng, đau bụng sinh nhanh chóng khiến hắc nhớ ra mình vẫn còn một hài tử trong bụng.

5. Chương 5

“Bệ hạ, đầu thai còn chưa nhập bồn (chưa tiến vào xương chậu), thai vị có chút không thuận lợi, vì thần phải chỉnh ngôi thai cho bệ hạ.” Giang thái y đã sớm phát hiện thai vị bất chính, nhưng nghĩ nhu cầu cấp bách của hoàng đế bây giờ là khôi phục thể lực, nên không thông báo sớm, cho đến tận khi đau bụng sinh dồn dập theo quy luật mới nói đến việc cần thuận thai.

Mộ Dung Dật Thần thể lực chống đỡ hết nổi, mơ mơ màng màng gật đầu. Theo động tác Giang thái y, hắc từ từ phát hiện điểm bất đồng so với lần trước. Lần trước lão thái y hướng xuống dưới mà ấn đẩy, lần này hình như chuyển động về phía giữa, cả bụng giống như bị một đôi bàn tay to không ngừng bóp nghiền xoắn vặn, mang đến đau đớn không chút nào kém hơn lần thuận thai vừa rồi, nhưng Mộ Dung Dật Thần không hề phát ra một chút thanh âm, bởi vì theo kinh nghiệm của hắc, kêu gào đối với việc sinh hạ thai nhi không hề có chút trợ giúp nào.

Nhâm Thiên Hoa thấy hoàng đế bệ hạ dường như đang dùng rất nhiều sức lực, nhưng lại nhắm nghiền hai mắt, mồ hôi lạnh ứa ra, toàn thân run rẩy, một tiếng rên rỉ cũng không có, y thử kêu hai tiếng, hoàng đế cũng không phản ứng, mới thần sắc bối rối hỏi Giang thái y, “Giang thái y, ông xem có phải bệ hạ đã ngắt đi rồi không?”

Đau bụng sinh vừa lúc tạm thời hòa hoãn, Giang thái y cầm ống tay áo xoa xoa mồ hôi trán, vừa chú ý thần sắc của hoàng đế vừa bắt mạch, “Không phải ngắt, bệ hạ thanh tỉnh.”

“Vậy tại sao run rẩy đến thế mà vẫn không có một chút thanh âm?” Nhâm Thiên Hoa vẫn luôn rất căng thẳng, tiếp tục truy vấn.

Mộ Dung Dật Thần đau đến gồng cứng người, lúc đó nghe thấy Nhâm Thiên Hoa gọi tên hắn, tất nhiên không muốn phản ứng, hiện tại cung lui ngừng một lát mới tranh thủ nhắm mắt dưỡng thần thì liền nghe thấy y hô to hoán nhỏ, thật sự chịu không được mới hơi mở hai mắt, gầm nhẹ một tiếng, “Câm miệng! Lau mồ hôi!”

Nhâm Thiên Hoa thấy hoàng đế quả nhiên thanh tỉnh, còn có khí lực khiển trách mình, trong lòng vô cùng yên tâm, vội vàng ân cần lau mồ hôi cho hắn.

Chỉ chốc lát sau, thân thể Mộ Dung Dật lần nữa căng thẳng, mọi người lại trong trạng thái khẩn trương.

Nước ối vì quá trình thuận thai mà đã chảy ra không ít, bụng hoàng đế xẹp đi rõ ràng, nhưng thai nhi vẫn chưa hoàn toàn vào chính vị, Giang thái y có chút nóng ruột, lão do dự liên tục, quyết định thử lại một loại phương pháp, “Bệ hạ, nước ối sắp cạn rồi, vì thần muốn dẫn một chút duyên sinh thủy vào trong dạ con, đây thật ra là một loại dược vật tương tự như nước ối, không nguy hiểm cho hoàng tử, chỉ giúp kích thích tăng co thắt mỗi lần cung lui, bệ hạ sẽ cảm thấy đau hơn một chút.”

“Ừ.” Mộ Dung Dật Thần đáp ứng, hắn cảm thấy chẳng có gì có thể đau đớn hơn thời khắc hài tử thứ nhất kia đi ra ngoài.

Giang thái y lột thêm vải nâng cao phần mông hoàng đế, dùng một ống dài và nhỏ đưa vào trong huyệt khẩu, rót vào thứ chất lỏng lạnh như băng, lại dùng vải bông ngăn bên ngoài.

Thai nhi đột nhiên tiếp xúc với dị vật lạnh lẽo, lập tức nhúc nhích, Giang thái y vội vàng dùng hai tay vững vàng khóa chặt thai vị, không để cho thai nhi lặn lộn lung tung.

Mộ Dung Dật Thần càng cảm nhận rõ đau đớn hơn cả, duyên sinh thủy này vừa tiến vào trong cơ thể, liền giống như một chiếc lưỡi trượt trong bụng đâm loạn, cộng thêm việc hài tử quấy đạp, bị Giang thái y bên ngoài dùng sức ghì chặt cơ thể, ba luồng ngoại lực khiến hắn bật lên tiếng kêu thảm, hai tay siết lấy áo ngủ bằng gấm phía dưới, đầu vai dùng sức đẩy thân thể xa khỏi ván giường, kéo căng như một cây cung, toàn thân co quắp.

“Bệ hạ, cố gắng chịu đựng, rất nhanh là qua rồi!” Giang thái y ở một bên hô.

Mộ Dung Dật Thần bấy giờ đang siết chặt hai hàm, căn bản không cách nào mở miệng, chỉ sợ vừa lên tiếng chính là tiếng kêu thảm thiết.

May là duyên sinh thủy thích ứng rất nhanh, đau đớn dần giảm bớt, Mộ Dung Dật Thần lúc này mới nặng nề mở miệng thở, cả người mồ hôi đầm đề, hơi thở dồn dập, cơ hồ hư thoát.

Tiểu hoàng tử rất không nghe lời, dù đã dễ dàng đi vào chính vị nhưng lại chậm chạp không chịu nhập bồn. Một canh giờ qua đi, nước ối đã không còn nhiều lắm, Giang thái y lần nữa dẫn duyên sinh thủy vào trong, Mộ Dung Dật Thần nghiêng răng chịu đựng, đến tận khi thật sự chịu không nổi mới hôn mê bất tỉnh.

Nhâm Thiên Hoa cùng Hạ Tề đều hoảng sợ không thôi, Giang thái y lại nói, “Vô phương, bệ hạ ngắt đi cũng có thể khôi phục thể lực, chúng ta ba người cũng nắm chặt thời gian thay phiên nghỉ ngơi một chút, đêm nay còn dài...” Nói rồi khẽ xoa đầu gối nhúc nhích, tới trước thiên điện nghỉ ngơi.

Trống đánh canh tư, đến giờ Nhâm Thiên Hoa đổi ca với Hạ Tề. Y ngồi bên giường hoàng đế, áp tay mình lên tay hoàng đế, chậm rãi vận Tử Dương công. Mới vận công một chút liền phát hiện hơi thở không thuận, tức ngực không ngừng, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, biết mình đích thực chân khí đã hao hụt quá độ.

Hoàng đế lẳng lặng nằm ở đó, nếu như không phải là phần bụng hần thỉnh thoảng nhảy lên mấy cái, Nhâm Thiên Hoa liền cho rằng thăm cảnh hai đêm vừa rồi đều chỉ là một cơn ác mộng. Hoàng đế hoài thai mười tháng đã chịu vô số khổ sở, lần này sinh sản có thể sẽ để lại bệnh căn cả đời, nhưng lại chưa bao giờ trách cứ mình, mình có tài đức gì mà khiến cho thánh thượng chiếu cố đến thế, chỉ sợ cuối cùng dùng cả đời này cũng khó mà trả được long ân thiên tử.

Đang nghĩ miên man, đột nhiên y ngửi thấy thứ mùi lạ, cẩn thận phân biệt, phát hiện đây là mùi máu. Y vén một góc chăn trên người Mộ Dung Dật Thần, chợt thấy giữa hai chân hoàng đế tràn ra rất nhiều máu tươi.

“Giang thái y! Giang thái y!” Nhâm Thiên Hoa nhìn chòng chọc thác máu, tầm mắt cùng thân thể dường như cũng bị đóng băng, không cách nào di động, chỉ có thể lớn tiếng kêu to.

Giang thái y cùng Hạ Tề nhanh chóng chạy tới, Giang thái y sau khi kiểm tra thì lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt cuống cuống rồi bời, dường như khó có thể quyết định. Nhâm Thiên Hoa trong lòng chợt lạnh.

Giang thái y đột nhiên dừng lại, thần sắc quyết tuyệt, “Đem bệ hạ ôm vào ôn tuyền.”

Hạ Tề cùng Nhâm Thiên Hoa cũng không biết làm gì, chỉ có thể nghe theo Giang thái y.

Hoàng đế trước giờ luôn thanh tĩnh bị ôm tới ghế nằm trên ôn tuyền, thế nhưng lại không hề tỉnh lại.

“Nhâm thống lĩnh, tình hình bệ hạ bây giờ không thể nói là lạc quan, xin toàn tâm toàn ý vận công bảo vệ tâm mạch bệ hạ, những chuyện khác giao cho chúng ta.” Giang thái y vẻ mặt nghiêm túc, ngữ điệu nặng nề, nhìn chăm chăm Nhâm Thiên Hoa, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Nhâm Thiên Hoa đương nhiên nhận ra được tình huống bệ hạ nghiêm trọng cỡ nào, nhưng y vẫn trốn tránh không dám nghĩ tới khả năng xấu nhất kia, bị Giang thái y hiểu thấu, sắc mặt y lại càng thêm tái nhợt.

Giang thái y cũng không lên tiếng, liên tục dùng sức ấn bụng hoàng đế, mỗi lần lão ấn hạ, lại thấy từ huyết khẩu tràn ra một chút huyết thủy, nhỏ giọt xuống nước rồi từ từ tiêu tán. Mùi máu tràn ngập không gian, không khí chậm chạp lưu chuyển trong điện, ba người cũng không dám ra ngoài hít thở lấy một hơi, cung điện lớn nhường ấy chỉ có tiếng thở dốc của hoàng đế và tiếng ngậm do đau đớn thỉnh thoảng phát ra, lại có tiếng huyết thủy nhỏ xuống ao tí tách không đoạn, tựa như tiếng bước chân của tử thần đang dần dần tiến đến.

Thai nhi tiến vào xương chậu, máu lại từ từ dừng lại, bụng dưới của hoàng đế cao cao nhô lên, Mộ Dung Dật Thần khó chịu rên rỉ rồi tỉnh lại. Hần phát hiện mình đang ngủ trên ghế nằm ở ôn tuyền, vị trí này cùng tư thế sinh nở cho hắn biết đây đã là giai đoạn nước rút của quá trình sinh sản, cách kết thúc không xa, trong lòng không khỏi dấy lên hi vọng, nhưng ngay sau đó liền bị Giang thái y dùng ngôn ngữ vô tình dập tắt.

“Bệ hạ, bụng ngài đã xuất huyết, phải mau chóng sinh hạ tiểu hoàng tử, hiện tại hiệu quả của duyên sản dược đã không còn, trợ sản dược cũng không có tác dụng, chỉ có thể thông qua ngoại lực áp bụng, thứ cho cự thân mạo phạm.” Trên mặt Giang thái y hiện lên phí phách bị thương của một tráng sĩ một đi không trở lại.

Mộ Dung Dật Thần trong lòng biết không ổn, có “hoàng triều đệ nhất ngự y” danh xưng Giang thái y ở đây cũng không dám mười phần nắm chắc, nếu như mình cùng hoàng tử thật sự xảy ra chuyện, Giang thái y tất phải bồi táng theo.

May là, bản thân hắn đã có chuẩn bị từ trước, di chiếu đã giao vào tay người đáng tin nhiệm.

Mộ Dung Dật Thần vô lực nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Giang thái y, nhẹ nhàng gật đầu, coi như là phó thác.

Nhâm Thiên Hoa cảm thấy hoảng loạn, không ngừng vận Tử Dương công, chân khí gần như khô kiệt, cảm giác tức ngực rất mãnh liệt, nhưng vẫn kiên định chống đỡ để truyền sức cho hoàng đế. Về mặt Giang thái y giống như kẻ tử sĩ khiến cho tim y không ngừng thất lại, ý nghĩ tiêu cực trong đầu không ngừng xuất hiện, làm thế nào cũng không ngăn được.

Giang thái y mang tới một thanh gỗ nhỏ bọc vải nhét vào miệng hoàng đế, nói, “Xin bệ hạ chuẩn bị.”

Mộ Dung Dật Thần nhắm hai mắt gật đầu, thần sắc bình tĩnh.

Giang thái y vén cao áo hoàng đế, lộ ra chiếc bụng tròn, đưa hai tay tới đặt trên bụng thiên tử, dùng sức, tàn nhẫn đè xuống.

Quả nhiên, không có đau nhất, chỉ có đau hơn.

Mộ Dung Dật Thần ngẩng thẳng cổ, đầu ngả về sau, miệng phát ra tiếng hấp khí, thân thể kịch liệt giãy dụa, nhưng bị Giang thái y tận lực ghì xuống, còn không ngừng nói, “Bệ hạ, dùng sức, dùng sức!”

Nhâm Thiên Hoa đã ngây dại, tay bị hoàng đế nắm chặt như muốn đứt cũng không hề phát hiện, tận đến lúc Giang thái y sau khi thư giãn một chút lại tàn nhẫn ép bụng hoàng đế, Nhâm Thiên Hoa giống như đột nhiên thanh tỉnh, xô Giang thái y đang mang đến vô tận thống khổ cho hoàng đế ra, gào lên, “Không nên, bệ hạ đau chết mất...”

Một tay Nhâm Thiên Hoa bị Mộ Dung Dật Thần nắm chặt, tinh thần lại đang hỗn loạn, chân khí hao hết, một phần khí lực này làm sao có thể đẩy được Giang thái y.

“Câm miệng, tiếp tục vận công, không được ngừng!” Giang thái y hai mắt trừng lớn, hét lớn một tiếng với thống lĩnh cấm vệ quân triều đình, khiến y cũng bị làm cho sợ hãi ngồi sụp xuống.

Sau đó trí nhớ y rất hỗn loạn, Nhâm Thiên Hoa không rõ mình làm cái gì, hẳn là ngoài việc không ngừng xuất ra chân khí Tử Dương công thì cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trở mắt nhìn Giang thái y cùng Hạ Tề như ma quỷ hành hạ hoàng đế.

Nhâm Thiên Hoa thấy Giang thái y một lần lại một lần đè bụng hoàng đế, thấy hấn ngứa đầu ra sau, cuồng loạn giãy dụa, kêu đau không ngừng.

Cũng nghe thấy Giang thái y không ngừng gào thét, “Bệ hạ, dùng sức, cố gắng lên, nhanh, cũng nhanh đi ra, lại dùng chút ít lực!”

Mà hoàng đế như phát ra tiếng gầm của dã thú, nửa thân trên cuộn lên, nén hơi ra sức rặn xuống, kinh mạch trên cổ nổi rõ, mồ hôi lạnh chảy xuống như mưa, theo mỗi một lần dùng sức, huyết thủy cũng sẽ từ hạ thể phun tung tóe ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, hoàng đế không còn khí lực, dồn dập thở dốc, Giang thái y cũng giống như kiệt sức, liền đổi cho Hạ Tề, tiếp tục áp thai.

Hoàng đế chảy máu càng ngày càng nhiều, mùi máu tươi xộc lên mũi, khiến cho Nhâm Thiên Hoa bấy giờ đã sức cùng lực kiệt cảm thấy từng trận buồn nôn văng đầu, ngực nặng như đeo đá, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn.

Hoàng đế chịu không nổi, ngẩng cổ, bật thẳng người, nhổ cây gỗ trong miệng ra, cao giọng gào thét, tiếng kêu thê lương tội cùng, Nhâm Thiên Hoa nghe được, đầu tê dại, lòng đau như cắt.

Sau khi trải qua hành hạ không ngừng, sắc mặt Mộ Dung Dật Thần xám như tro, tiếng kêu đau đớn từ từ biến thành tiếng than nhẹ, người như kẻ hấp hối, tựa như nát vụn.

Lúc này Giang thái y mới tới, quỳ bên kia người hoàng đế, hai người, bốn bàn tay, đồng thời đặt lên bụng hoàng đế.

Giờ khắc này, Nhâm Thiên Hoa dường như đã đoán được bước kế tiếp bọn họ muốn làm gì, một tiếng thét dài bật thành lời, “KHÔNG——”

Chỉ thấy hai người cùng nhau dùng sức, đè xuống thật mạnh.

“A——”, hoàng đế đau đớn đến cực hạn mà gào thét, mồ hôi hắc, khuôn mặt vặn vẹo, toàn thân giãy dụa, hai chân loạn đá, lại bị bốn bàn tay mạnh mẽ đè lại, Giang thái y gọi to, “Đi ra, đi ra, lại kiên trì một chút!”

Hoàng đế mặt tái xanh, há to miệng, gào thét đột nhiên gián đoạn, trợn tròn hai mắt, nhìn thẳng Nhâm Thiên Hoa, thân thể cũng không tiếp tục giãy dụa, chỉ run rẩy kịch liệt.

Trước mắt Nhâm Thiên Hoa xuất hiện ảo giác, cảnh vật âm u, khắp nơi mùi vị gay nồng, toàn cảnh là máu đỏ, khắp chốn kêu gào thảm thiết thê lương, tựa như đang rơi vào trong địa ngục, trơ mắt nhìn người mình yêu thương kính trọng bị ma quỷ hành hạ, thế nhưng ngay cả cử động y cũng không làm được.

Đột nhiên, thân thể hoảng đẽ như cây huyền cầm đứt đoạn, bên tai Nhâm Thiên Hoa vang lên thanh âm của Giang thái y: “Đi ra, tiểu hoàng tử đi ra rồi...”

Sau đó trước mắt Nhâm Thiên Hoa tối sầm, không còn biết gì nữa.

–HOÀN–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-co-sinh-tu>